

Házael González

Hem de parlar avui d'un home que, en molts pocs anys, ha arribat a fer-se un nom en el món de la música de cinema d'una forma discreta i constant, acostant-se a gent de la qual (almenys en un principi) no s'esperaven gaires sorpreses... Tant és així, que aquest mateix any s'han estrenat dos films amb partitura seva, i ambdós dirigits també per un mateix home, l'home responsable (almenys en molta part) de la carrera de qui ara parlem: ens referim, és clar, a Wes Craven, aquell mític director de cinema de terror que encara avui ens continua fent por.

Però comencem pel principi: Marco Beltrami és un compositor ben jove, que l'any 1994 comença a fer feines tímides i no massa lluides, com per exemple *Combate a Muerte* (*Death Match*, Joe Coppoletta, 1994), però és ben aviat que la seva carrera canvia completament, precisament, perquè sobre ell hi posa els seus malèvols ulls el director Wes Craven, un home que, després d'haver estat el rei de les pel·lícules de por, va caure un poc en l'oblit als anys 80, i que, a mitjan de la dècada dels 90, s'ho va jugar tot a una carta, a veure què passava... i la cosa va funcionar: *Scream* (Wes Craven, 1996) es

va convertir ben aviat en una icona del cinema de terror més modern, i tothom va caure rendit de nou als peus del veterà director, ¡qui ho hagués dit! I la música, aquell element tan important en el gènere, anava signada per Beltrami. I a partir d'ací, la resta és història: la saga es va completar amb dos nous títols, *Scream 2* (també Wes Craven, 1997) i *Scream 3* (Wes Craven novament, 2000), i després arribem a la primera d'enguany, *La Maldición* (*Cursed*, Wes Craven, 2005), i a la que ens ocupa, *Vuelo Nocturno* (*Red Eye*, Wes Craven, 2005), una pel·lícula en què queda clar que, tant director com compositor, són ben de fiar per fer-nos passar una mica d'angoixa.

Encara que la cosa continua per altres camins, perquè no només els vells i consolidats directors es fixen en Beltrami per la seva feina. Ni més ni menys que Guillermo del Toro, tal vegada impressionat per la partitura del primer *Scream*, hi confia per posar música a una pel·lícula que el consolidaria com director de cinema fantàstic: *Mimic* (Guillermo del Toro, 1997). I la unió va ser tan ferma que, encara que els productors de Hollywood sempre volen ficar moltes cançonetes a les pel·lícules pensades per ser taquilleres, la música dels dos següents films de del Toro, *Blade II* (2002) i *Hellboy* (2004) també és seva, i

té la suficient força com per ser inoblidable. O sigui, que dos dels directors més destacats del panorama fantàstic han confiat (i confien) en el seu talent, la qual cosa és ben significativa. I no, això no és tot: si a aquesta llista de títols afegim coses tan interessants com *Halloween H20* (Steve Miner, 1998, en què va fer uns quants temes que es varen afegir als de John Ottman), *The Faculty* (Robert Rodríguez, 1998), *El Cuervo: Salvación* (*The Crow: Salvation*, Bahrat Nalluri, 2000, tercera pel·lícula del personatge, bastant prescindible, per cert), *Drácula 2000* (*Dracula 2000*, Patrick Lussier, 2000, una curiosa pel·lícula produïda per Wes Craven, potser no massa transcendent però amb una partitura ben interessant), *Resident Evil* (Paul W. S. Anderson, 2002, una pel·lícula també plena de cançons, però en què la seva feina encara es pot gaudir), o *Yo, Robot* (*I, Robot*, Alex Proyas, 2004), tenim que el nostre compositor no és precisament un home desocupat, i que a més ha treballat amb noms d'allò més importants al cinema fantàstic i de terror... i encara continua, i esperem que per molts d'anys. Perquè sens dubte, Marco Beltrami ja ha passat de ser una jove promesa a convertir-se en un professional ben consolidat (uns quants premis ASCAP ho confirmen) a qui no convé perdre de vista. 🎧